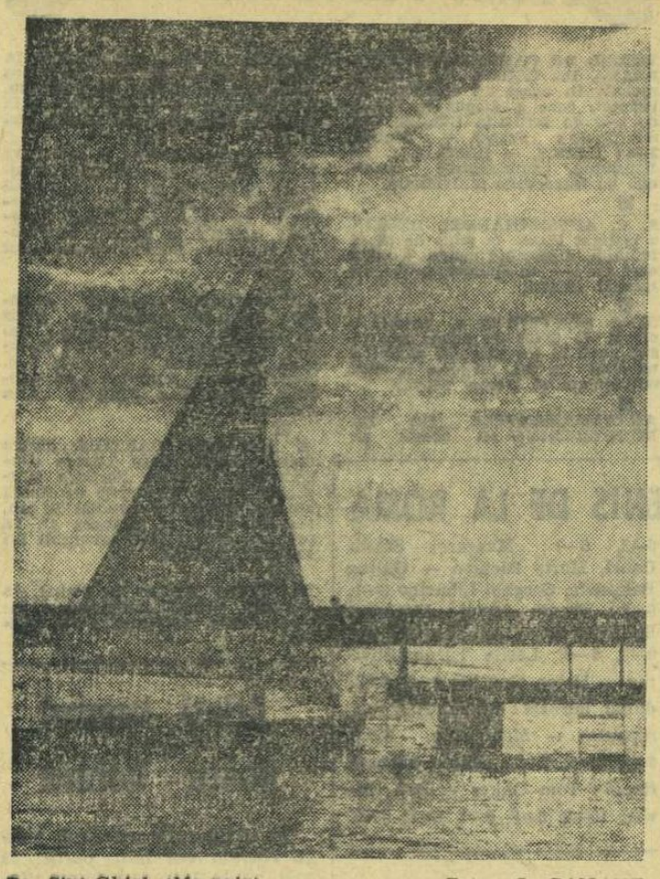

Pe Siut-Ghiol (Mamaia) Foto: O. CAHANE

PENTRU UN TRICOU GALBEN

De la primul și pînă la ultimul kilometru al carierei sale rutierul luptă pentru a îmbrăca tricoul galben, distincția cea mai de preț a curselor cicliste pe etape. Dar ce încumbă această luptă, și ceea ce n-a reușit să imprime Claude Lelouch pe peliculă fără îndoială că nu se va obține nici în scris. Și totuși, voi încerca să redau cîteva secvențe, file ale marelui reportaj-foileton „Cursa Păcii" ediția a 21-a, Berlin — Praga — Varșovia, cu credința că cititorul își va face cît de cît o imagine a sacrificiilor de care sînt capabili acești uriași ai șoselelor. În etapa a 5-a, situația echipei Belgiei era dezastruoasă. O evadare a unui grup de 8 alergători îi punea pe „diavolii roșii" în afara luptei pentru primele locuri. Lucien Acou, antrenorul belgienilor, fost ciclist de prima mînă, cîștigător al unei curse de 6 zile, era negru de supărare. A trecut cu mașina pe lîngă pluton fără să se uite la vreunul din elevii săi. Primul care i-a înțeles supărarea a fost Moonen. Cu un suprem efort s-a debarasat de cei care îl marcau și a pornit de unul singur în căutarea fugarilor. A cîștigat ceva avans față de pluton, dar oamenii pe care îi urmărea erau departe. N-a pregetat însă să parcurgă solitar zeci de kilometri. A luat vîntul în piept, s-a luptat cu plutonul și cu sine însuși și n-a cedat decît atunci cînd grupul dezlănțuit l-a înghițit, pentru a continua disputa cu fugarii.

— La ce te gîndeai, Moonen, cînd rulai de unul singur?

— La antrenor și la grijile lui. De fapt, grijile lui trebuie să fie și ale noastre,

— Dar ceilalți?

— Nu poți să știi ce gîndește fiecare, cum înțelege o anumită clipă.

Bolnav, francezul Henri Heintz a abandonat. S-a urcat plîngînd în mașină și tot cu ochii în lacrimi s-a prezentat seara, în camera ziariștilor.

— Am o rugăminte la dv.

— Spune, Henri.

— Vă rog să nu scrieți în ziar că sînt bolnav.

— De ce? Este evident, singurul motiv pentru care ai abandonat și susținătorii tăi trebuie să știe că n-ai cedat dintr-un capriciu.

— Mai bine să-i pierd pe ei decît să scrieți că sînt bolnav.

— Dar este imposibil să nu spunem adevărul.

— Vă rog. Mama mea suferă de inimă. Vestea ar impresiona-o și ar putea avea o criză. Vă rog.

— Bine, Henri.

Și în ziare a apărut doar că într-o etapă foarte grea Henri Heintz a abandonat...

Nu există ciclist nepăsător. Sînt oameni pe care îi poți înțelege și alții care se ascund ca într-o carapace. De pildă, Ion Stoica. Mi-am manifestat și eu, ca și antrenorul și conducătorul echipei României, nemulțumirea pentru modesta sa comportare. A tăcut, n-a motivat niciodată eșecurile. Într-una din zile, am avut curiozitatea să merg în spatele lui cîțiva kilometri. Era ultimul din caravană, precedat de mașina care stringea abandonații. Sub privirile ironice ale celor aflați în autobuz, Ion Stoica continua să ruleze. Apăsa greu în pedale. Era evident efortul pe care-l făcea și, drept să fiu, eu, în locul lui, m-aș fi urcat imediat în autobuz. Dar el n-a făcut-o. A continuat să ruleze și a ajuns pe stadion cînd nu mai era nimeni, în afara arbitrului care avea să-i înregistreze sosirea.

— De ce n-ai abandonat? Tu, care ai cîștigat o etapă în „Cursa Păcii" acum 4 ani, să fii ultimul sosit?

— Nu-i plăcut, desigur. Dar mîine s-ar putea ca echipa să aibă nevoie de mine. Și apoi, ce este mai rușinos: să vii ultimul, sau să abandonezi? (N. A. Și totuși, Stoica n-a mai rezistat, abandonînd în etapa de vineri).

Atrase ca de un magnet, fetele cu mini-jupe roiesc în jurul hotelului internațional din Praga. Sub pretextul unui autograf, ele se apropie de cicliști și le zîmbesc. Rutierii sînt băieți tineri, dornici de viață. Mulți dintre ei s-ar plimba cu aceste fete blonde sub cerul înstelat al Orașului de Aur. Dar grija zilei de mîine îi apasă. Ridică din umeri. Zîmbesc stingheriți și urcă scările spre camere pentru a se odihni. În drum trec prin fața barului. Din spatele ușilor batante răzbate ritmul îndrăcit al jazului. Cînd cineva intră sau iese, se văd fete și băieți care dansează fericiți. Cîte secunde a zăbovit lîngă bar? Poate 10, poate 15. I-a trecut și prin gînd să evadeze din această familie cu legi aspre, dar a alungat ideea ca pe un fluture de noapte. A grăbit apoi pasul. S-a dus în cameră să-și frămînte în liniște gîndurile, temerile și speranțele. Mîine, poate mîine, va da marea lovitură a carierei.

Ziua de 12 mai se pare că a fost cea mai lungă pentru cicliștii caravanei noastre. Toată lumea s-a sculat la ora 4,30 dimineața, cînd încă soarele nu ieșise. Somnoroși, rutierii și-au făcut toaleta, au mîncat în silă și s-au suit în autobuze pentru transbordarea la Suhl. Ploaia rece, sicîitoare, alungase spectatorii ce se înghesuie de obicei pe traseul curselor cicliste. Unul cîte unul, la interval de un minut și jumătate, au luat startul în etapa contratimp. Parcă nu era de-ajuns frigul și ploaia. Traseul urca spre norii de vată și picioarele nu mai voiau să apese în pedale. Dar voința acestor băieți tineri, curajoși și perseverenți este fără margini. Unul cîte unul au ajuns la Ilmenau, uzi pînă la piele, cu mîinile înghețate pe ghidon. Antrenorii îi așteptau lîngă linia de sosire să-i coboare de pe biciclete, iar masorii intrau imediat în funcțiune pentru a da mușchilor vitalitatea de dinainte de efort. Prin geamurile aburite nu se vedea nimic afară, dar toți știau că plouă ca-n vremea lui Noe. Cîteva ore petrecute în restaurant, pe masa de masaj, în patul pliant și din nou la start. Au urmat 181 de kilometri de alergare pe șosele de munte, cu ploaie și furtună. La Aue, era imposibil să-i recunoști pe vreunul dintre cicliști. Fețele, tricourile, căștile — toate erau negre, îmbibate cu apă și noroi. Dacă un fotograf ar fi făcut 10—15 imagini cu diferiți alergători nu cred că ar fi existat vreo deosebire între fotografii! A fost ziua cea mai lungă. 15 ore de program, 211 km parcurși pe un traseu greu, pe o ploaie rece și un frig pătrunzător. Cui îi venea oare să zîmbească după acest infern?

Pentru un tricou galben lupta rămîne mereu deschisă. Ceea ce ți se pare că ai pierdut astăzi, vei cîștiga mîine. Aceasta este deviza rutierilor, a trubadurilor care fredonează mereu melodia victoriei pentru a putea s-o cînte atunci cînd va fi nevoie. Tricoul galben, tel și iluzie, bucurie și deznădejde, pentru unii un fapt real, pentru alții Fata Morgana, este de fapt scenariul acestei drame în 10—15 acte care se numește un tur ciclist.

Hristache NAUM

POLISPORTIVITATEA — O PROBLEMĂ ACTUALĂ?

EDITH TREYBAL, născută în 1923, profesoară de educație fizică la Sibiu, campioană națională (între 1938 și 1956) la trei sporturi de bază: natație, atletism și schi; campioană balcanică la 800 m cu o performanță cotată printre primele zece din lume; a deținut (1953) cea mai bună performanță mondială pe o milă; a făcut parte permanent din echipa națională de atletism (fond și cros) între 1947 și 1955; participă, în competițiile de fond, la campionatele mondiale de schi (1951).

Edith Treybal n-a răspuns direct întrebărilor propuse în cursul anchetei noastre. Ea s-a supus cu plăcere interogatoriului prietenesc al colaboratorului nostru Virgil Ludu. Interviul acesta inedit este cu atît mai interesant cu cît Dif Treybal a fost fără îndoială cea mai reprezentativă dintre polisportivele din țara noastră.

— In general, fetele sînt mult mai puțin multilaterale și polisportive decît băieții. Care să fie cauza?

— Eu cred că din comoditate, dintr-o greșită și absurdă prejudecată. Desigur, contează și faptul că ele încep tîrziu să-și formeze deprinderile de mișcare. Ceea ce lipsește în general fetelor este îndrăzneala, încrederea în forțele proprii. Dar, aceasta nu înseamnă că ele nu au calități sau că nu sînt capabile de performanțe, care comparativ pot depăși uneori chiar recordurile masculine.

— Cunoașteți, totuși, în lume și la noi, ieri și astăzi, exemple de femei polisportive?

— Desigur, și le voi aminti cu plăcere. Deși, să știți, sînt puține, chiar foarte puține. În trecut, Alexandra Ciudina, omniprezentă în echipa reprezentativă a Uniunii Sovietice în 4—5 sporturi. Astăzi, pentatlonista Mary Rand, o atletă excepțională și... o femeie frumoasă. Sau englezoaica Ann Haydon, campioană de tenis de masă și finalistă la Wimbledon. Ar mai fi tiza mea Edith Zimmermann, austriaca, schioară și automobilistă. La noi, staff să mă gîndesc. Firește, Rodica Sădeanu — volei și atletism, Coca Bunescu, la fel, Ilona Miklos — atletism și schi.

— De ce factori depinde polisportivitatea sau concepția multilaterală de pregătire?

— Să-ți placă mișcarea. Să o îndrăgești și să o practici. Să ai mediu prielnic, care să-ți permită să faci ceea ce simți că ai face cu plăcere. Să te îndemne ceva puternic la aceasta sau să ai un exemplu. Pentru mine acest exemplu a fost Marjorie Gestring, una din cele mai tinere campioane olimpice din toate timpurile (la 13 ani, campioană olimpică la sărituri de la trambulină, în 1936, la Berlin). Pentru Zeno Dragomir, din cîte știu, Meadows, campionul olimpic la prăjină, la aceeași olimpiadă. Dar îndemnul lăuntric nu este de-ajuns. Mai trebuie să ai voință, imensă voință și... să nu te cruți!

— De ce ați ales chiar sporturile pe care le-ați practicat și care dintre ele v-a fost cel mai drag și mai util?

— Natația, v-am spus din cauza lui Gestring. Atletismul, fiindcă am avut calități și succese. Iar schiul, pentru frumusețea naturii și voluptatea vitezei și lunecării. E greu să spui care e cel mai util. Așa cum nu poți spune care din arte — literatura, muzica, plastica — te îmbogățește cel mai mult pentru cultură.

— Ca maestră a sportului și actuală profesoară de educație fizică, cum gîndiți că ar trebui să procedăm astăzi?

— Să abandonăm, să lăsăm la o parte ideea periculoasă și îngustă a specializării timpurii. Goana după performanțe cu orice preț și în minimum de timp este o greșeală care se plătește grav. Să începem mișcarea de timpuriu, aceasta da. Chiar de la 3—4 ani (înot, schi, patinaj!) Să practicăm sporturi care ne fac mai supli, mai îndemînatici, mai curajoși. Să mergem eventual spre sporturi înrudite. Cît mai mulți tineri să pășească pe stadion. Dintre ei, dintre cei mulți vor răsări campionii. Ceilalți? Vor rămîne toată viața iubitori ai sportului, ai mișcării, și vor fi sănătoși și fericiți.

— Cum vedeți, prin prisma multilateralității și a polisportivității, viitorul sportului feminin?

— Sîntem, cred, cu toții de acord că recordurile de astăzi sînt uluitoare. Este aproape sigur că în viitor se va alerga 800 m sub 2 minute și că se va înota 100 m liber chiar sub 57 de secunde. Dar, după modesta mea părere, ne pîndește un mare pericol — efortul maxim necontrolat și monotonia. Desigur, progresul științelor va împinge și mai departe limitele recordurilor și ale posibilităților omenești. Dar, fără o pregătire multilaterală, fără un echilibru cu viața adevărată, fără o puternică personalitate — marea performanță nu va fi posibilă. Longevitatea vieții sportive — aceasta este altă problemă și de loc ușoară. Dar, pentru a încheia cu bine și plăcut discuția noastră, menționez că totul nu este numai performanța, în fond un atribut al tinereții și al calităților fizice excepționale, ci ideea noastră despre mișcare, bucuria de a alerga, a înota, a schia, a te juca cu mingea.

Convorbiri cu domnul Gore

C.C.E. — VERSIUNEA G

— Ești la curent cu ultimele întîmplări din lumea boxului? — mă întreabă dl. G. Adică, pentru a preciza, din lumea campionatelor pentru titlul suprem la categoria grea... Se petrec acolo fenomene răvășitoare. S-a ivit (și se consolidează) fenomenul pe care eu îl desemnez fără sfială drept fracționism pugilistic.

— Fracționism... Nu-i excesivă formularea dumitale?

— Dacă realitățile sînt excesive, cum ar putea fi într-alt chip exprimarea lor? Lucrurile, de fapt, se înfățișează cam așa: de unde pînă mai deunăzi exista un campion mondial (era să zic, pleonastic, un singur campion) de cîțiva ani încoace forurile conducătoare ale boxului, măcinîndu-se lăuntric și clorovădindu-se fără mănuși, fiecare partidă sau grupare de partide și-au ales cîte-un campion mondial. Ceea ce face ca la ora de față universul boxului profesionist, cîndva unitar și monolit, să cunoască, după conflicte și spargeri succesive, trei centre diriguitoare, cu trei orientări și trei aleși.

1) Cel dintîi, cel mai vechi (dar și cel ale cărui inițiale le-am uitat pentru o clipă) îl recunoaște, în continuare și cu fidelitate, drept campion suprem pe Cassius Clay;

2) W.B.A. — care a hotărît ca titlul să fie decernat la capătul meciului dintre Jimmy Ellis și Quarry; precum și

3) organizația statului New York (de unde și numele de versiuned New York) care — sprijinită de alte cinci state americane, precum și de cinci puteri suite pe ring — îl recunoaște pe Joe Frazier, drept lider al grelilor.

— De necrezut, fac eu. Absurd chiar. Și orice s-ar zice, anormal.

— Ei și? Aci anormalul e normal. În definitiv, dacă s-au format trei lumi ale boxului lumii, e cît se poate de firesc ca fiecare să-și aibă campionul, vice-campionul, candidații la titlu, suporterii.

După o pauză de trei minute oferită gîndurilor provocate de situația globului pămîntesc, ne-am întors, coborînd mental, la sport.

— Chestiunea nu poate rămîne fără urmări, zic eu.

— Nici n-a rămas, surîde slab dl. G. fluturînd aerul omului care posedînd o noutate sau cancan se pregătește s-o arunce pe piața conversațiilor intime.

— Presupun că specialiștii se vor mișca într-un fel sau altul.

— Se mișcă.

— Și nu numai la New York... ci și la Paris... la Praga... la Roma.

— ...la București.

— Foarte bine. Dar ești sigur că ai noștri acționează?

— Ihă.

— Ai fost la C.N.E.F.S.?

— Nu, la Rapid.

— ...ah, la secția de box...

— Nu, la secția de fotbal.

— Dar ce-au ei cu boxul? — strigai eu.

— Au multe.

— Și vrei să-mi spui că Greavu, Dan și Ion Ionescu discută despre W.B.A. și versiunea statului New York?

— Întocmai.

— Nu-i înțeleg...

— Cine i-a-nțeles vreodată? Adevărul este că membrii biroului au studiat foarte-foarte la amănunte cazul despre care vorbeam. S-au consultat cu suporterii și punînd idei mînă de la mînă au elaborat un proiect mai mult decît interesant în legătură cu organizarea Cupei campionilor europeni.

— De unde deții știrea?

— De la al 4-lea prim-vice-președinte al clubului. Planul Rapidului pornește de la constatarea că, așa cum se desfășoară la ora de față Cupa campionilor nu mai corespunde realităților. Tragerile la sorți sînt discutabile, rezultatele viciate, F.I.F.A. incapabilă a stăpîni tulburările de pe teren ș.a.m.d. De aceea, clubul a propus înființarea unei alte competiții europene care ea — și numai ea — să dobîndească dreptul de a decerna „Cupa".

— Sciziune, deci...

— Dacă vrei.

— Eu aș vrea... Poate că-n felul acesta, eliminînd cauzele răului, vom ajunge și noi... într-o zi...

— La asta se gîndesc și băieții.

— Totuși...! făcui eu după o clipă.

— Poftim? Sclipiră ochii dlui Gore.

— La Cupa... vreau să zic la Cupa cea nouă... la adevărata Cupă...

— Spune...

— Vor juca tot echipele de pînă-acum? Adică Manchester, Real, Benfica, Inter?

— Nici gînd! Da'ce, parcă Frazier a participat la versiunea W.B.A.? Sau Clay la versiunea a 3-a? Din cîte mi s-a spus, echipele care vor concura pentru Cupa campionilor europeni versiunea G.[1]) sînt: Rapid, precum și campioanele din Monaco, Luxemburg, Andorra, Malta, San Marino, Cipru etc. precum și Vatican-tineret. Și, spre deosebire de „vechea" competiție, limitată rigid la continentul nostru, versiunea nouă va include formațiile campioane din Mozambic, Mauritania (de est) și Volta Superioară.

— Hm... Și crezi că avem șanse?

— Așa l-am întrebat și eu pe al 4-lea prim-vice-președinte. Foarte modest — fapt pe care l-am remarcat cu plăcere — acesta mi-a spus: Domnule Gore, noi n-avem obiceiul să ne hrănim cu iluzii. Competiția va fi extrem de dificilă. În prima etapă, de pildă, băieții noștri ar urma să joace cu A.S.K. — San Marino. Or, să nu uităm că 11-le antrenat de Roberto Scaramucci a încrecut săptămîna trecută pe F. C. Madagascar cu 3—2!

p. conf.
Al. M.

[1]) Giuleștl

Recordul lui Aurel Zahan

Încă 4 meciuri sub culorile echipei naționale și AUREL ZAHAN (1,81 m, 86 kg) va atinge un record puțin obișnuit în istoria polo-ului mondial: **200 de selecționări în reprezentativa țării, cifră pe care nu a atins-o încă nici un jucător din lume!** Și, rețineți, tunarul lui Dinamo București împlinește 30 de ani abia la 8 august...

Cartea de vizită a căpitanului „7"-lui nostru național este de-a dreptul excepțională, ea exprimînd un caz de longevitate sportivă rar întîlnit în acest domeniu. A debutat în echipa României la 16 ani, în partida cîștigată împotriva Belgiei cu 6—4 (7 mai 1955), marcînd trei goluri. De atunci s-a aliniat alături de tricolori încă de 195 de ori, meciuri în care a înscris nu mai puțin de 218 goluri. În tot acest timp, a luat parte la 3 ediții ale J.O., la două campionate europene și alte trei ediții ale lui Trofeo d'Italia (campionatul mondial neoficial), contribuind efectiv la multe din succesele care au conferit echipei țării noastre o poziție fruntașă în polo-ul mondial.

A început să practice acest joc la Tînărul Dinamovist și din 1956 a fost promovat în prima echipă a clubului din Stefan cel Mare, de 11 ori consecutiv (din 1957) campioană a țării. Tehnica ireproșabilă, sutul său de temut, ca și temperamentul neobișnuit (prea vulcanic uneori) pentru acest joc i-au făurit aureola unuia dintre cei mai valoroși jucători de polo pe care i-a avut România. Iar cronicarii de specialitate de pe continent nu rareori au subliniat setea sa nepotolită de a marca cît mai multe goluri (a fost golgeterul ultimei ediții a „Cupei Jadran" și al recentului turneu internațional de la Neapole), fiind selecționat în diferite formații (onorifice) europene.

Cum este și firesc, într-o carieră atît de bogată, au existat multe momente (plăcute sau mai puțin) de neuitat.

Despre victoriile asupra Ungariei în 1960, Aurel Zahan îți va vorbi ceasuri întregi și îți va relata cu lux de amănunte despre cele mai dureroase insuccese ale naționalei noastre (3—4 cu Italia, la J.O. de la Roma, cînd „squadra azzura" a cîștigat titlul suprem, ori acea remiză — 2—2 cu U.R.S.S. — de la J.O. din 1964, cînd o victorie ne-ar fi adus cel puțin medaliile de bronz), sau ale echipei sale de club (tratarea finalei „C.C.E." 1968, prin acel 4—4 cu Mladost Zagreb la București).

Pe cînd cel de al 200-lea meci jubiliar? În curînd, la Budapesta (10—16 iunie), unde naționala României va da restul bătăliilor pentru participarea la turneul olimpic din Mexic. Poate tocmai de aceea, **Aurel Zahan**, direct interesat să-și încununeze activitatea internațională cu o a patra prezență la Olimpiadă, ne-a promis că în bazinul din insula Margareta se va strădui să marcheze cît mai multe goluri... **(a. v.)**

ȘTIAȚI CĂ...

...primul timbru de rugby a fost emis în România, în 1944, cu prilejul aniversării a 30 de ani de la introducerea acestui sport în țara noastră? Iar cel de al doilea timbru de rugby a fost lansat în 1951, în... insulele Fidji.

...la vechii persi educația copiilor începea la vîrsta de 5 ani și ținea pînă la 20 de ani, îndreptîndu-se în trei direcții: călăria, tragerea cu arcul și rostirea adevărului?

...într-un meci de box desfășurat la Nottingham, Pat Dwyer l-a învins pe Dick Duffy prin k.o., după numai 15 secunde de la începerea luptei? În aceste 15 secunde sînt cuprinse și cele 10 secunde necesare consfințirii k.o.-ului!

...un grup de ingineri englezi a pus la punct un model original de avion, care cîntărește doar 250 de kilograme? El dezvoltă o viteză de 100 km pe oră și poate rămîne în aer 2 ore și jumătate.

zire" a arădenilor. Se ratează însă mult și de ambele părți...

În min. 72, Roman trage surprinzător, Marki (U.T.A.) mascat de parteneri nu poate reține și ... 2—0 pentru militari.

Jocul ia o alură rapidă și ultimele două minute aduc 2 goluri: Mercea, cu capul, pentru U.T.A. și Moldoveanu pentru C.S.C.A. Scor final: 3—1 pentru militari, care își înscriu pentru a doua oară consecutiv numele pe tabelul învingătorilor.

„B"-UL DIN NOU ÎN FINALĂ

Ediția 1951 a campionatului este cîștigată tot la golaveraj! Dar, de C.C.A., într-un final pasionant cu Dinamo București. E primul titlu al militarilor și i-ar sta... bine alături de Cupă!

Pentru aceasta, C.C.A. va trebui să înfrunte în finală pe reprezentanții diviziei secunde, jucătorii echipei Flacăra Mediaș — a treia clasată în seria a III-a — care eliminase — printre altele — pe Locomotiva București și Dinamo Brașov.

Mediașenii s-au afirmat pe stadionul Republicii, în acea zi de 8 noiembrie 1951, luptînd pînă la epuizare, în fața a peste 25 000 de spectatori. Și, poate, dacă Vardai nu ar fi fost atît de neinspirat în poartă, cine știe? Oricum, militarilor le-au trebuit și prelungiri pentru a ajunge în posesia Cupei!

Povestea celor 4 goluri ale meciului e mai scurtă:

Min. 29: Bădeanțu centrează spre Drăgan; Vardai nu intervine la timp și atacantul militar înscrie nestingherit: 1—0.

Min. 71: Szasz face o incursiune spectaculoasă, pasează lui Coman și șutul acestuia nu poate fi reținut de Voinescu: 1—1.

Min. 111: Drăgan speculează o nouă greșeală a lui Vardai și militarii iau din nou conducerea: 2—1.

Min. 112: Moldovan ridică scorul cu un șut foarte puternic, care nu-i lasă nici speranță lui Vardai și nici... spectatorilor care mai credeau într-o surpriză!

C.C.A. a obținut Cupa pentru a treia oară consecutiv și a înscris în palmares și prima „dublă".

MILITARII CONTINUĂ!

Din nou duel pentru campionat între C.C.A. și Dinamo București. Dar, în 1952 C.C.A. nu mai ... apelează la golaveraj. Are 2 puncte avans!

Și în Cupă, în semifinale, roșii-albaștrii vor întîlni același adversar — pe dinamoviștii bucureșteni. Victorie cu 3—2.

Finala o vor disputa cu Flacăra Ploiești (clasată pe penultimul loc și deci ... viitoare divizionară B), pe zăpadă, în fața a 15 000 spectatori zgribuliți și totuși darnici cu aplauzele.

Meciul a fost echilibrat și cu destul de dese șuturi la poartă: 24, din care 16 au fost ale ploieștenilor și numai 8 ale jucătorilor de la C.C.A. Dar golurile au aparținut numai acestora... (Moldovan — min. 9 și Drăgan — min. 56).

Militarii își înscriu astfel în palmares a doua „dublă" consecutivă și a patra „Cupă" obținută în cursa de urmărire pentru egalarea recordului rapidist!

„RĂZBUNAREA" ARĂDENILOR

Campionatul pe 1953 revine tot echipei C.C.A. În Cupă, după ce învinge pe Locomotiva Iași (2—0), Spartac Finanțe Bănci (4—1), Flacăra Ploiești (2—1) și Locomotiva Grivița Roșie (1—0), intră în finală, sperînd să realizeze a treia „dublă" consecutivă!

Adversarii lor în finală — jucătorii celei de a treia echipe a campionatului. Flamura roșie U.T.A.

Un meci cu o sută de ratări. Va cîștiga C.C.A., totuși, în min. 90? Nu, căci Zavoda I șutează în bară, devenind necesare prelungirile.

Min. 110: Capaș execută o lovitură liberă de la centrul terenului trimițînd mingea lui Popa, care pasează printre Apolzan și Ivănescu lui Vaczi; arădeanul face cîțiva pași și, de la 6 m, spulberă speranțele lui Toma și ale colegilor săi!

CUPA E ȘI PENTRU CEI DIN „B"!

A încercat C.A.M.T., în 1938, dar s-a împotrivit Rapidul; a repetat tentativa Flacăra Mediaș, în 1951, dar n-a fost de acord C.C.A. A treia divizionară B prezentă în finala Cupei va nesocoti însă „exemplul" trecutului! Metalul Reșița va dovedi pe concret și mai ales pe ... gazon, că și cei din B au dreptul la Cupă!

Pentru aceasta, echipa metalurgiștilor reșițeni n-a ezitat să elimine pe Știința Timișoara (5—1), pe Locomotiva Tg. Mureș (4—0), pe Locomotiva Timișoara (2—0) și pe C.C.A. (1—0).

Iată-i acum gata să înfrunte pe stadionul Republicii — în fața a peste 30 000 spectatori — pe Dinamo București, echipă care asaltează de 4 ani titlul de campioană, dar care s-ar ... mulțumi și cu Cupa! Desigur, reșițenii se vor apăra și încă în 7 oameni.

Dinamoviștii forțează și în min. 16 Ene ratează prima mare ocazie. Două minute mai tîrziu, Ozon se „bîlbîie" în careul reșițean și e deposedat de minge.

Minutul 30 este primul care dă... cuvîntul surprizei: Urcan pornește în dribling, pasează „printre" lui Seleș și acesta trage pe lîngă Constantinescu: 1—0 și aplauzele tribunelor par a acoperi totul într-o mantie sonoră!

Dinamo nu se teme încă, mai ales că după 4 minute Călinoiu are o ocazie admirabilă de a înscrie; dar trimite peste bară!

Și iată-ne în minutul 40: Seleș execută o lovitură liberă de la 25 de metri; se face zid, dar mingea trece peste el și intră din nou în plasa porții dinamoviste: 2—0.

În repriza a II-a, bucureștenii atacă dezlănțuit, dar Ene I trage (în min. 58) de la 2 metri pe lîngă bară! Timpul nu poate fi oprit în loc și dinamovistii sînt mereu mai dezorientați cu fiecare minut care trece. În min. 87, Neagu trage prin surprindere și foarte puternic, dar Zarici, portarul reșitean, respinge în corner!

Mai trec trei minute și Cupa aparține pentru prima oară, unei divizionare B!

Dorin ȘTEFLEA

SPORTUL magazin